

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2255/2023
23.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Веселиновић, адвокат из ..., ради измене одлуке о вршењу родитељског права, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 346/22 од 21.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 346/22 од 21.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 383/20 од 14.03.2022. године, малолетно дете парничних странака, ВВ, рођена ...2008. године поверена је мајци АА, која ће самостално вршити родитељско право.(став 1.) Уређен је начин одржавања личних односа малолетне ВВ са оцем ББ, тако што ће се виђања одвијати према међусобном договору парничних странака уз поштовање жеља малолетног детета. (став 2.) Обавезан је тужени ББ да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета ВВ плаћа месечно износ од 15.000,00 динара и то сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, уплатом преко поштанске упутнице законској заступници АА, почев од 09.03.2020. године, као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски услови, или док се ова одлука не измени, с тим што је дужан да доспеле износе исплати у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења (став 3.) Утврђено је да се овом пресудом мења став други, трећи и четврти изреке пресуде Првог основног суда у Београду П2 1172/18 од 21.11.2018. године (став 4.). Одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став 5.).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 346/22 од 21.07.2022. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П2 383/20 од 14.03.2022. године у ставу трећем и у делу става четвртог изреке којом се мења пресуда Првог основног суда у Београду П2 1172/18 од

21.11.2018. године у ставу четвртом изреке.(став 1.) Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка. (став 2.)

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/20) и нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана који су законом (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП) прописани као разлози за овај правни лек.

Према утврђеном чињеничном стању, у погледу одлуке о висини издржавања малолетног детета, утврђено је да малолетна ВВ у преме пресуђења има 13 година, похађа основну школу, живи у домаћинству са својом мајком, мајчиним супругом и својом баком, мајком тужиле, те да њене месечне потребе износе укупно 40.000,00 динара. Тужени, као дужник издржавања, има 51 годину живота и незапослен је. Тужени није власник непокретности нити моторног возила, а нема закључен уговор о кредиту нити има обавезу издржавања других лица. Здрав је и радно способан. Када обавља физичке послове на грађевини може да оствари накнаду до 29.000,00 динара месечно. Његови укупни месечни трошкови износе 13.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 160. Породичног закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања, а потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања, док могућности дужника издржавања зависе од његових потреба, могућности за запослење, стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања.

Супротно ревизијским наводима, а полазећи од наведених одредаба материјалног права и правилно утврђених могућности туженог као дужника издржавања и потреба малолетне ћерке као повериоца издржавања, применом критеријума за одређивање издржавања садржаних у члану 160. Породичног закона и руководећи се најбољим интересом мал. детета, сагласно члановима 6. и 266. ПЗ, правилно је другостепени суд оценио да је тужени у могућности да на име доприноса за издржавање малолетне ћерке плаћа 15.000,00 динара месечно од својих редовних примања с обзиром на његове могућности да стиче зараду, као и на могућност да се додатно ангажује. Овим износом обезбедило би се задовољавање услова за правилан и

потпун развој малолетне ћерке која има 13 година, у складу са њеним утврђеним потребама, и при томе се не угрожава егзистенција туженог као дужника издржавања, док ће преостала средства за издржавање малолетног детета обезбеђивати законска заступница која се свакодневно брине о њој, како потребним новчаним износом, тако и доприносом у виду рада и старања који иначе свакодневно улаже у негу и подизање малолетног детета. Насупрот наводима ревизије, нижестепени судови су правилно ценили могућности туженог да доприноси издржавању млт ВВ, јер је здрав, радно способан, има актуелно тражено занимање, нема законску обавезу да издржава још неког осим своје малолетне ћерке, нити примања оптерећена кредитима.

Код наведеног, и по оцени Врховног касационог суда, ревизијом се неосновано оспорава правилност примењеног материјалног права. Осталим ревизијским наводима туженог посредно или непосредно се оспорава чињенично стање које он сматра битним, а које по његовом мишљењу није правилно или потпуно утврђено у спроведеном поступку. Наводи ревизије, којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП ни изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог Закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање.

На основу изнетог применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**